

Ygrem Rapstlin a Krvavá Rasulka

Aneb Dračí doupe pro pokročilé

Nebe potemnělo zlověstnými mračny, spustil se hustý všepromáčejší lijavec a z lesů se ozvalo divoké vytí šakalů a vlkodlaků. Ze tmy jeskyně, skryté v hustých křovinách se vyhrnula skupinka dobrodruhů. Skupinka těch, kteří i v těchto pochmurných časech dovedli kráčet správnou cestou cti a pravdy. Mohutný válečník v plné zbroji máchl obouruční sekerou a přesekl dotírajícího komára. Byl to Ygrem Rapstlin. Nejsilnější, největší a neznámější bojovník posledních mnoha let. Za ním stáli jeho věrní druhové. Čaroděj HaRe HArE jako vždy zahalený do svého černo-bílo-červeného pláště, lupič Amálka Joseph, jehož oči byly stejně tak hbité jako jeho ruce, alchymista Hexen Šus von Lepr se svojí těžkou překážející truhlou a hraničář Marwin se svým věrným druhem trpasličím pudlem Herkulem.

" Nemyslím, že byl nejlepší nápad mlátit toho obra do palce sekyrou zrovna když spal. Je to přinejmenším nesportovní, brouku." obrátil se Marwin na Ygrema a pohodil hustou kadeří. Ygrema někdy jeho poněkud vyšší hlas dopaloval. Také Marwinova péče o nehty většinou během boje se mu nezdála zrovna vhodná. Proto hraničáře ignoroval.

" Áááá !" zvolal náhle hraničář a klesl na kolena, když se předtím přesvědčil, že zem není mokrá.

" Ztratil jsem své zrcátko !"

Ygrema to již dopálilo a tak zařval na Amálku: " Koukej mu to zrcátko vrátit, nebo tu bude vřestět jako minule !" Pak si zlostně odplivl na alchymistovu truhlu. Hexen pohotově vytáhl z širokého rukávu plivátko, které obratně použil. Při pohledu na čistou truhlu si srdečně oddychl.

" Si ho sežer, lakomče !" mrsknul Amálka po hraničáři zrcátko a plivl na Hexenovu truhlu. Alchymista zbledl.

" Někdo sem jede !" zvolal Marwin a Herkul se rozštěkal vysokým hláskem.

" Tiše, mé věrné zvíře." zašeptal Marwin a Ygrem dal povel stáhnout se do jeskyně.

" Já před nikým ustupovat nebudu !" zvolal HaRe HArE a zůstal stát.

" Já jsem čaroděj a ti se nikoho neleknu !"

" Blbče." konstatoval Amálka.

" Pro jistotu učiním ochranné kouzlo." nenechal se HaRe HArE ovlivnit. Široce se rozkročil, předpažil, učinil pět dřepů, otočil se jednou dokola a zhluboka se nadechl.

" Akšvar - isnar - tagveš - gešap - mopul - toviš ..."

Zatímco čaroděj se zavřenýma očima recitoval zaklínadlo, vynořila se před ním z deště promáčená postava jakéhosi postaršího venkovana. Zastavil se a udiveně HaReho sledoval. Ze tmy jeskyně vykročil Ygrem s chlapi.

" Co tu chceš, zemský červe !"

Vesničan se rozklepal a třesoucí se rukou podával válečníkovi kožený váček.

" Nejsme lupiči." pronesl rozmáchně Marwin a přičísl si kadeř.

" Aha." přestal se třást vesničan a schoval bleskurychle váček za záda. Ne tak rychle, aby mu ho Amálka nestihl vyfouknout.

" Starosta posílá peníze za obra." vykotal vesničan a natáhl opět ruku. K jeho velkému údivu byla prázdná.

" He ?" hekl.

Ygrem se rozmáchl a rozpůlil udiveného vesničana na dvě nestejněměrné zakrvácené poloviny.

" S lůzou se nedá vyjednávat. Dej sem ty prachy, Amálko. Stejnak s mu je sebral."

Amálka se chtěl obhajovat, jak bylo jeho zvykem, ale předešel ho pláč Marwina, který se se slzami v očích plazil kolem kousků vesničana.

" Takovej hezkej chlapeček to byl. Jste sadisti. Mohl jsem s ním někde v klidu promluvit. Jistě by mě pochopil."

Ygrem si znechuceně odplivl a Hexen opět triumfoval s plivátkem. Jen do chvíle kdy si nečekaně odplivl Amálka. Alchymista zbledl.

" Dost řečí, jde se do jeskyně !" zavelel Ygrem.

" Mě to už nebaví." bručel Hexen. " Stejně jsme zapomněli vypálit vesnici."

" Tyhle scény dělá vždycky, protože se mu nechce táhnout s tou jeho těžkou truhlou." přisadil si Amálka.

" S tou vesnicí je to fakt." zamyslel se Ygrem.

" To je fuk. Prostě jsme vypálili vesnici a teď jdeme do jeskyně." řekl HaRe HArE.

" Jak si to představuješ ! To nejde jen tak lehce !"

" Kdo to řek ?" točil se dokola HaRe HArE.

" Já !"

" Kdo, já ?"

" Já. Pán jeskyně !"

" Aha - tak to nějak zaříd'. Od čeho seš pán jeskyně. Stejně jsme tu vesnici měli určitě vypálit."

" A pozabíjet vesničany." přisadil si Ygrem.

" A obrat mrtvoly." houkl Amálka.

" A promluvit si s kostelníkem." vzdychl Marwin.

" Nechcete toho trochu moc ?"

" Jak, moc ? Hele, jestli se ti to nelíbí, tak si tu sednem a necháme se sežrat obrem a ty si můžeš to své dobrodružství strčit někam." sakroval Hexen a leštil truhlu.

" Hm, nějak to provedu." řekl hlas a nad obzorem lesa se rozlila pomalu hasnoucí záře. Ozval se opět ten hlas:

" Vypálená vesnice zvolna pohasínala máčena deštěm a mezi mrtvolami okradených vesničanů se objevila první stádečka všudypřítomných kopromlasků, kteří se jali hodovati na mršinách. - to by bylo a teď si připište každý 150 zlatých a 666 zkušeností."

" Prima, hned se cejtím obratnější !", zajásal Amálka a cosi strčil do kapsy."

" Hned sem dej tu 1k12 nebo se neznám !" ozvalo se odkudsi.

" Já ji nemám." špitl Amálka.

" Nezapomeň, že jsem Pán jeskyně a tak vím všechno. Naval tu 1k12 !"

" Ach jo." bručel Amálka a zrudně vrátil pestrobarevnou 1k12.

" Zás jeden nudnej začátek bez pořádný akce." bručel Ygrem.

" Hele, nech toho. Vy jste zapomněli vypálit vesnici, tak se necukejte. - A dobře se bavte !" zvolal za nimi ještě hlas, když zmizeli ve tmě jeskyně.

" Dík." procedil skrze zuby Amálka.

" Nevyfasovali jsme pochodně." řekl Marwin, když zjistil, že se nevidí ve svém zrcátku a šlápl na Herkula, který zakňučel a uskočil do místa, kam Hexen Šus shodil svoji truhlu.

" Nevadí, půjdeme odhodlaně dál." řekl Ygrem a práskl se hlavou o krápník až se svalil.

" Takhle to nepůjde."

Na stěnách jeskynní chodby zazářila světla pochodní.

" Tohle dobrodružství máš nějak nedotažený." rýpl si Amálka a spadl mu na hlavu špičatý krápník. Prorazil mu kapuci i s lebkou a připíchl ho k podlaze. Krev vycákla do okolí.

" Herdek !" zaklel Hexen a začal čistit truhlu. Ygrem se posadil a zatřepal hlavou. Odpadl mu kus levé tváře s polovinou spodní čelisti.

" Teň kvápník byv afi votvávenej !" fafifvav Ygvem a klesl na studený kámen jeskynní chodby. Ve svitu pochodní spatřil Marwin temnou kaluž krve vytékající pod truhlou.

" Můj drobečku ubohý !" zakvílel a bodl se dýkou do oka. Několikrát sebou křečovitě zacukal a vytuhl vedle krve svého Herkula.

" Jdou po nás !" zaječel trapně a hystericky HaRe HARe a zamával rukama. Veliká ohnivá koule, která mu vylétla z dlaní, zasáhla zvedajícího se Hexena Šus von Lepr a za živa ho změnila v kroutící se a chroptící kus seškvařeného masa a střev. HaRe HARe se zarazil a snažil se rozpomenout, jak že se mu podařilo tak účinné kouzlo vyvolat. V tu chvíli projel jeskynní chodbou růžový vlak. Řídil ho modrý slon s obrovským chobotem a žirafím krkem.

" Na kolejích stála, za uchem květ..." zpíval si, když najel na dumajícího čaroděje. K okolní krvi se přidalo ještě pár litrů, nějaký ten cár kůže, sem tam kost a jedno zachovalé oko bez víčka. Jeden prsten však nebyl stále k nalezení. Když vlak přešel nastalo v jeskynní chodbě trapné ticho. Pak odkudsi přilezlo několik kopromlasků a vchodem přiběhl houf vlků a hyen. Z modravé záře u stropu chodby se vynořila hlava a hlas Pána jeskyně řek: " Chtěli jste akci, tak tady ji máte. A teď mi můžete políbit ..." Jeho poslední poučná slova zanikla v rachotu kamení, které zasypaly vchod do jeskyně.

***

Svívalo.

I dnes se vesničané lopotili při odklizení závalu. Byl tomu již devět let, co v těchto místech naposledy spatřil svět legendární družinu dobrodruhů. Několik moudrých sice říkalo, že celá družina zemřela v útrokách vrchu, kterému se, bůh ví proč, říkalo Krvavá Rasulka, ale nikdo je nebral vážně. Vzduchem se jednohlasně nesla největší z legend o chrabré družině, která sestoupila do samotného pekla, aby konečně zbavila tento vrch jeho pohanského jména.

Uršula, čarodějka oděná do několika proužků zlaté látky, dlouhého pláště a vysokých bot, neúnavně popoháněla všechny, kteří se pokusili na chvilku si odpočinout. Nikdo nereptal. Poslední, kdo reptal, byl mladý Hugo, který to dělal zřejmě jen pro to, aby krásnou čarodějkou zaujal. Proměnila ho v mloka, neustále se motajícího ostatním pracantům pod nohama. Kdosi ho zašlápl chvilku po soumraku.

„Už jsme tam, má paní!“ zvolal jeden z vesničanů.

„Ještě odděláme tenhle ká.“ Dál se nedostal, protože jeho ruce tleskly naprázdno. Místo velkého kamene tu teď zela díra do tmy.

„Tady byl kámen! Jsou to čáry!“ Zděšeně si mumlali vesničané a zvažovali, zda jsou bezpečnější čáry nebo mlok.

„Houby čáry.“ Zašeptala čarodějka a postoupila blíž k otvoru.

„Podle mého průzkumu je nejbliž vchodu tělo toho zloděje Amálky Josepha.“

„Ale ten je přeci devět let mrtvý!“

„Byl nejlepší. Na to nezapomeňte.“ Cosi zašeptala a velká svítící koule, která se jí zhmotnila v dlani, vplula do jeskyně, aby jako první osvětlila tělo, jehož lebka byla k zemi připíchnuta velkým krápníkem. Vypadalo to, že poslední, co nebožtík před devíti lety stihl udělat, bylo, že si cpal veliký kámen do již značně narušené kapsy čehosi, co mohlo být kdysi koženou kazajkou. Jenže ten kámen zmizel ze závalu před chvílí.

„Je nejlepší.“ Vzdychla Uršula.

Vlezla dovnitř sama, protože nikdo jiný se neodvážil. První jí padla do očí krásně naleštěná alchymistická truhla. Ani zrnko prachu na ní nelpělo. Zнала legendy, ale tohle bylo trochu moc. Kus od truhly spatřila velkou hromadu zbraní, pod níž byly patrné ostatky mohutného těla. Tam kdesi za truhlou ležel alchymista Hexen Šus von Lepr a z druhé strany pak hraničář Marwin. Zbytky deštníku to jasně dokazovaly. Na kolejnicích se zachytil zbytek černo-bílo-rudého roucha, které dozajista patřilo mocnému čaroději HaRe HArE. Chyběly jen ostatky věrného Herkula, protože pod hromadou legendárních zbraní ležely mocné ostatky legendárního válečníka Ygrema Rapstlina.

Proč se družina ocitla v jeskyni, která nikam nevedla? Kde se tu vzaly ty koleje končící u stěny jeskyně? A jak mohli vůbec zemřít před zavalením jeskyně, když Smrt sám tvrdil, že na ně má čekat kdesi v temnotách? Jen jeden mohl na tyto otázky odpovědět. Pán jeskyně. Ale on nikdy s nikým nemluvil přímo. Pouze prostřednictvím příběhů, které se odehrávaly v tomto světě. Přesto se to muselo podařit. Jestliže byl HaRe HArE tak mocný, Amálka tak šikovný, Hexen tak odolný, hraničář a Hekules tak věrní, pak víra a odhodlání, kterou dokázal v srdcích svých druhů rozžehnout pouze legendární Ygrem Rapstlin, bude tou silou, která pozvedne hrdiny ze smrti nyní, kdy je svět nejvíce potřebuje. Staří hrdinové musí zachránit nový svět.

Uršula tedy zamířila k Amálkovi a hodila si 1k10. Kostka se nepochopitelně zastavila na hraně, jakoby PJ přemýšlel, co s tímto rozhodujícím hodem. Nakonec padlo osm, což bylo dostačující a Uršula našla v jedné z rozpadlých tajných kapes velký modrý drahokam. Když ho vkládala do lebky toho, kdo mohl být jedině čarodějem rozházeným z nejasné příčiny po celé jeskyni, kámen modře zaplál. Poznal svého pána. Stačilo jen najít dostatečně odolnou kotvu, která by ji udržela na tomto světě a tou mohl být pouze Hexen Šus von Lepr, pokud legendy o jeho odolnosti byly pravdivé. Dotkla se proto jeho ostatků, když pronášela mocnou magickou formuli, jejíž konec by se dal volně přeložit jako: „Vstávej bohatýře, svět ženoucí se do záhuby tě potřebuje. Tebe i tvé věrné.“

„Když mě na tuhle rychlovku povolali, byl jsem zrovna v časovém presu, ale dělal jsem, co jsem mohl.“ Odušil Smrt, který se vedle Uršuly zjevil z ničeho. Nevšímal si ho, jen se dál držela kostnaté ruky alchymistovy.

„Holka, to nemá cenu. Je mrtvej.“

Dělala, že ho nevidí a neslyší. Vypadalo to, že se jí trochu kouří z nosu. Byla bledá a tmavé kruhy pod očima byly stále více patrné.

„To přeci nemáš zapotřebí. Ty slzy ti rozmážou líčidla.“ Pokračoval Smrt.

„Engaš!“ Zvolala s posledním výdechem a nestalo se nic.

„No vidíš, tebe to stálo život a nic se neděje. Odejdeš se mnou dřív, než zjistíš, zda to mělo smysl.“ Dokončil svůj monolog Smrt a mávl kosou. A nestalo se nic.

„Ty nemáš kosu.“ vykulila oči Uršula, když zjistila, že ještě žije, protože Smrt neměl v ruce kosu.

„Amálko!“ zařval Smrt a zuřivě se rozhlížel kolem.

„Naposledy mi ji sebral, když na něj spadl ten krápník. Ale domluvili jsme se.“ Hleděl na místo, kde před chvílí ležely ostatky slavného zloděje. Teď tu nebylo nic.

„Mohl jsem to tušit.“ řekl smutně jakýsi hlas. Uršule připadal povědomý. Jakoby to byl hlas všeho, co tvoří tento svět světem. Zнала ho a byla jeho součástí. Byl to jeho hlas. Hlas PJ. To byl zázrak.

Smrt se zastavil a otočil na čarodějkou, která si nervózně upravovala pár proužků látky na těle.

„Hele, jak to vlastně mělo proběhnout. Ten rituál.“

„S posledním mým dechem měl být vdechnut život válečníkovi, který se vztyčí a svým slovem povolá do života ostatní své věrné.“

Ani nestačila domluvit, když se ozval zvuk kalené čepele odírající podlahu jeskyně. Ygrem Rapstlin se vztyčil a zhluboka nadechl.

„Mohlo mě to napadnout hned.“ Odušil Smrt.

„Co tě mohlo napadnout?“ Zmateně vyhrkla Uršula.

„Je rychlejší. Amálka je vždycky rychlejší.“

„Hele, našel jsem tvoji kosu.“ řekl Amálka Joseph, nejšikovnější a nejrychlejší zloděj všech dob, když se vynořil ze stínu Smrtě.

„Dík. Asi už jinej nebudeš, co? Tak holka, jdeme.“

„Fíha. To je kus!“ Hvízdl si Amálka a visel na čarodějce očima, protože jí povolil horní proužek oblečení. Rychlým pohybem se ještě snažila zachytit zlatou sponu, ale nenašla ji. Byla pryč.

Smrt mávl teatrálně kosou a dívčino krásné tělo se svezlo k zemi, kde se rozpadlo na prach.

Pak se klenbou jeskyně prohnal hlas, v některých koutech světa již zapomenutý. Hlas, který povolal do zbraně slavnou družinu dobrodruhů. Jmenoval všechny do jednoho, každého zvlášť. A byla to věru slavná chvíle.

„To čumím.“ Vydechl Amálka a odplivl si na naleštěnou truhlu. Hexen Šus von Lepr pohotově nastavil plivátko. Včas. Odsunul truhlu stranou a ozvalo se radostné zaštekání věrného psa Herkula, které probralo ze smrtelného spánku hraničáře Marwina.

„Už jsem si vzpomněl!“ Zvolal HaRe HARÉ, když veliká ohnivá koule vystřelená z jeho dlaní vrazila do zavaleného vchodu. V rachotu kamení a hukotu plamenů utíkali vesničané různými směry. Ti zapálení ke korytu s vodou, ti vystrašení do vsi.

A pak jako první vyšel na světlo světa nejslavnější, nejdůležitější, nejčestnější a nejsilnější válečník Ygrem Rapstlin. Někde okolo se tiše pohyboval Amálka Joseph, nekorunovaný král všech zlodějů, věrný pes Herkul vesele poskakoval kolem svého pána hraničáře Marwina, čůral, kde se jen dalo a z hrdla ověnčeného zelenou pěnou se mu dral jásající štekot.

„Tahle země nás potřebuje, hošové.“ Zašveholil hraničář Marwin, když chvíli nehnutě zkoumal dlaní hlínu.

Hexen Šus von Lepr vytáhl ven truhlu, posadil se na ni a nasál podzimní vzduch.

Také čaroděj HaRe HARÉ se zastavil. Složil ruce na hrudi a rozhlédl se do dálky.

„Mám pocit, jakoby někdo kvůli nám zemřel.“ Řekl pomalu Ygrem a jen tak zkusmo zatočil nad hlavou cepem, řemdihem a halapartnou.

„Jako zamlada.“ Dodal zvesela.

„Rozpadlo se nám oblečení.“ Smutně konstatoval Marwin, když hleděl, jak mu mezi prsty propadávají kousky kdysi bílého kapesníčku.

„Pod vsí je kupecká cesta. Tam se vybavíme a zjistíme, co se děje.“ Rozhodl Ygrem a všichni zatleskali.

„Půjdeme tam, kde je temnota nejtemnější. Vneseme světlo a řád do míst chaosu, hrůzy a utrpení. Svět dospěl do časů, kdy je třeba ho napravit ocelí a magií. Je to náš čas a naše chvíle. Vzhůru přátelé!“

Veškeré své jmění (v případě Amálky i hromadu krámů navíc) naložili na povoz, který tu zůstal opuštěný. Dle jeho vybavení v něm musela přijet nějaká nobl dáma. Hrdinové popadli oj, postrčili vůz ze svahu a rozběhli se do vsi. Museli dohnat čas.

PJ si otřel pot z čela. „Už to začíná.“

***

Na návsi panoval čirý ruch. Tedy přesněji kolem návsi. Z východní strany se mezi domy vyloupila skupinka dobrodruhů a mířila k jiné, která stála uprostřed širokého kruhu vesničanů. Zatímco skupinka vycházející mezi domy vypadala opotřebovaně, drsně a smrtonosně, ti uprostřed byli čerstvě vymydlení, nově nastrojení a zvlášť velká alchymistická truhla v jejich středu se leskla novotou a čistotou jako oheň. Bylo znát, že je na ni majitel patřičně hrdý. Obezřetně svíral v dlaní naleštěné plivátko a jeho oči hbitě těkaly tam a sem. Vesničané byli zřejmě rozvášněni a hnáni společným hněvem. Měli v úmyslu vrhnout se na vymydlené chlapce. Proč to dosud neudělali, byla otázka, kterou si pokládala Freya z družiny opotřebovaných smrtonošů.

„Neměls říkat kováři, že jsou zbraně šunt.“ Řekl tiše ten, kterému říkali Hexen Šus von Lepr.

„Smál se mé staré zbroji, dokud jsem mu sekýrou Bleskobijem nerozpoltil kovadlinu.“ Zamračil se ten, který se chvástal jménem Ygrem Rapstlin.

Hraničář v růžovém sáčku si soustředěně zapilovával malíček na levé ruce a jeho věrný pes Herkul pohrdavě močil na opodál se povalující halapartnu.

„Však jsme jim zaplatili.“ Podotkl ten, co se nechal titulovat HaRe HARÉ.

„S dovolením, s dovolením!“ Vykřikoval chlapík v kožené zbroji zářící novotou, prodírající se davem.

„Ten patří taky k nim!“ Zvolal kdosi a praštil chlapíka železnou lopatkou do obličeje. Lopatka přistála na nose jakéhosi souseda, protože muž, slyšící na jméno Amálka Joseph v tu chvíli stál na druhé straně a obratně odvažoval váček s penězi.

„V okolí se potulují lapkové. Kradou, vraždí, znásilňují a zapalují. Ti troubové si myslí, že jsme to my, když máme tolik peněz.“ Dodal Amálka a odplivl si. Hexen pohotově nastavil plivátko.

„Hej, vy!“ Houkl mohutný válečník s rohatou přílbou z hloučku smrtonošů.

„Vy se prej vydáváte za Ygrema a jeho bandu.“

„Jo.“ Souhlasil Ygrem.

„Takových sem už pár potkal.“ Zachechtal se svalovec.“

„A?“

„Byli to lháři až do konce svých dní.“

„Ale my nelžeme.“ Klidně prohlásil Ygrem a přemýšlel, jak se po devíti letech asi vyvolává pěkná rvačka.

Mezitím Freya odhodila koženou tornu, aby v boji neztratila iniciativu a Amálka odhodil dýku, aby se zabodla Freye do stehna. Tím skutkem se zapojila legendární družina do současnosti světa. Byl to boj krátký a nijak slavný.

Freya rychle vystřelila od boku, ale šíp ji ukradl z kuše Amálka, který ho vbodl do zadku vousatého alchymisty, snažícího se zprovoznit jakousi raketu. Freya se pružně otočila a vrhla otrávenou dýku po Hexenovi. Byl velice obratný, přesto ho dýka škrábla do ramene.

„Je po tobě, pse!“ Zaradovala se v duchu a vítězoslavně čekala, až se začne její oběť válet po zemi v křečích. Hexen namočil ukazováček v ráně, olízl ho a znalecky pokýval hlavou.

„Kvalita jak má bejt.“ Jinak dál vlekl svou truhlu k druhému alchymistovi.

Bijec smrtonošů se jmenoval Lugor, protože alespoň něco takového řval, když zaútočil mečem bastardem na Ygrema. Ten jeho dvojitý útok odrazil nejprve štítem, pak šavlí a nakonec zasypal útočníka sprškou úderů válečné sekyry a řemdihu. Když Lugor mrštně odskočil z dosahu širokého meče, zasadil mu Ygrem s mlasknutím profesionála ránu cepem do hlavy, což bijec ustál a provedl nečekaný dvojitý výpad z krytu. Ygrem tedy na nic nečekal, vyhnul se ráně a sejmul Lugora válečným kladivem.

Druhá žena v družině smrtonošů oděná v šedé splývavé říze stála tiše stranou a byla na ní znát notná dávka soustředění. Po té, co se marně snažila ovládnout neuvěřitelně roztěkanou mysl Amálky Josepha, vrhla všechnu svoji moc proti vymydlenému kouzelníkovi nepříteli. Narazila na mentální obranu tvrdou jak stěny modrého drahokamu. A nedokázala ji rozbít. Nakonec se spokojila s hrstkou modrých a zelených blesků, které vrhla proti nepříteli. Naleštěný povrch truhly všechnu energii vstřebal, sotva se k němu klikatice blesků přiblížily.

HaRe HArE se zřejmě snažil na něco vzpomenout, protože chodil zadumaně dokolečka a Marwin soustředěný na svůj malíček jen suše prohodil: „Vozy.“

V ten okamžik se nastrojená družina rozprchla ke stěnám domu a středem vesnice prosvíštelý dva povozy tažené koňmi. Z každého mávaly na všechny strany cepy, vidle a píky našťvaných vesničanů, kteří tu zřejmě zastupovali domobranu. Když se prach usadil, zůstal uprostřed návsí jen ležící Lugor a stojící Marwin, který si bílým kapesníčkem čistil pilníček.

„Měli ho roznést na kolech.“ Udiveně zašeptala Freya a sykla, když došlápla na zraněnou nohu. Podvědomě hledala oporu a našla ji na rameni muže, stojícího vedle ní. Byl to Amálka.

„To víš. Je to hraničář. Ti se umí v nepřehledném terénu pohybovat.“

„Jenže on se vůbec nepohnul.“

„No jo, je dobrej.“ Usmál se Amálka na dívku, která si všimla, že dýka z jejího stehna zmizela a rána je dovedně obvázána jedním z Marwinových kapesníků.

„Ne, že mě Marwinoj práskneš.“ Zazubil se Amálka.

„Nikdo přeci nemůže bojovat tolika zbraněmi najednou.“ Zamračila se při pohledu na Ygrema.

„To je stará škola, děvče.“ Usmál se chrabrý válečník a vylil vědro vody na Lugora. Pak dívce hodil váček, který Amálka ohleduplně nezachytil. Dívka ho zachytila a ihned upustila.

„U všech bohů! Co je v tom za kovadlinu?“

„Odhadl bych to podle vrženého stínu, roztažení švů, materiálu, stopě po dopadu ... Tak na tisícpětsetdvacetšest zlatých. Za to se můžete dát dohromady.“

„To přeci nikdo neuneseme.“ Nevycházela zlodějka z úžasu.

„Kam to svět dospěl.“ Vzdychl si Amálka.

„Je čas, něco s tím udělat.“ Řekl pevně Ygrem Rapstlin a pomohl Lugorovi na nohy.

Když bylo jasné, že další rvačka nebude, odešli vesničané najít své dva vozy domobrany, které nikdo neřídil, protože celé jejich osazenstvo mělo plné ruce práce s máváním zbraněmi.

U hromady korbělů medoviny si Hexen řhl do ucha svého kolegy a důležitě zamumlal:

„Celý je to vo tom, že vás svazují pravidla 1.6., zatímco my jsme legendární družina, kterou vedou pravidla 1.00 a některé možná 1.10. V tom je ten problém. Nebude jednoduché tady žít. Bylo to znát na tom rozšířeném souborovém systému. Váš válečník udělal krok, krok a útok, zatímco Ygrem ho prostě třikrát praštil a ještě stihl přezbrojit. Ta vaše pružná holka odhodila zátěž, aby byla obratnější, zatímco jí náš Amálka ukradl kus oblečení, co nosí nahoře na těle. No, jo, on už je takovej. Určitě jí ho vrátí. Co by s tím dělal. Jen naše řemeslo zůstalo stále stejné. Dokonce máte víc možností. Ale ty vaše omezené truhly. To bych vážně nemoh. Erion, ta vaše kouzelnice. Prej mág se jí říká. Snažila se ovládnout naši mysl. Jenže, hošku, v našich pravidlech nic takovýho není. To na nás neplatí. Každopádně si myslím, že se máme co učit. Spousta novinek v oboru. Prej vyvoláváte nějaký sféry, či co. Hej!“

Alchymista, který si říkal Havran, spal s tváří zabořenou do bramborových placek.

„Vy ste asi vážně legendární hrdinové, co?“ Zeptala se Amálky Freya. Byla velice charismatická, charisma Amálky však bylo ještě větší, tak na něm byl znám vliv pravidel 1.00. Tenhle rozhovor nemohl skončit jinak.

„Víš, trvalo dlouho, než se o nás něco takového začalo povídat. Ale my se o to moc nestaráme. Naším vzorem je tady Ygrem. Největší z válečníků. Jdeme za ním, protože víme, že je to správné. A co ta vaše kouzelnice? Je pořád tak tichá?“

„Hm. Ona je totiž zlá. Už třikrát se pokusila někoho z nás zabít a dvakrát nás zradila, když se jí to hodilo. Taky si myslím, že nás jako mág někdy ovládá. Alespoň mě a Lugora určitě. Víš, šermíři a lupiči před její mentální silou nemají moc šancí. Jednou jsem se přistihla, že vstávám z Lugorovy postele. A Erion měla kruhy pod očima.“

„Když je zlá, tak proč ji máte v družině?“ Divil se Amálka.
 „Zatím nás vždycky podpořila, když zjistila, že se z toho nějak dostaneme. Konečně, naposledy, když nás zradila, chtěli ji místo odměny narazit na kůl jako první. Takže si asi řekla, že je lepší mít kolem sebe někoho, koho má přečtenýho.“
 „A ty?“
 „Já sem neutrální. Mě jde o prachy a jméno. Sláva je důležitá.“
 „Hm. Nezapodem do pokoje?“
 „Vždycky jsi do všeho tak hr?“
 „Vždycky ne. Ale rád bych ti něco vrátil.“
 „Myslela jsem si, že to máš ty. Ale tvůj pokoj je zamčený a klíč mám já.“
 „Už jsem ti řek, že jsi šikovná holka?“
 „Ne.“
 „Dám ti za něj tvůj klíč a můžeme si cestou vybrat.“
 „Musíme se nějak pojistit.“
 „Co takhle udělat na dveřích past pomocí židle a biče?“
 „Co je to za blbost?“
 „Za našich časů to nebyl problém, ale teď v jednašestce to asi nepůjde, co?“
 „Stejně si neodkládám všechny zbraně.“
 „Je tu tma.“
 „Já myslím, že nás Erion zrazuje pomocí stejného náhrdelníku, co mi dáváš.“
 „No, je pravda, že ho na návsí měla u sebe.“
 „Aha. Už jsem nezažila klidnou noc, ani nepamatuju. Určitě se zase něco semele.“
 „Dneska ne. Nebo jo?“
 „Noc byla neproniknutelná a jediné, co ji narušilo, krom tichých vzdechů, bylo ranní svítání.“ Řekl jakýsi hlas, který Amálka ihned poznal.
 „Sakra! Někdo tu mluví.“
 „Jo, ale věř mi, že nám to může bejt do rána ukradený.“

***

„Ještě jeden džbán, pánové?“ Otázal se slušně hostinský Ygrema a Lugora, kteří tančili na stole kozáčka mezi mísami a tácy se zbytky jídla. Bylo znát, že se oba válečníci dobře baví. Banda Smrtonošů byla v okolí známá a mnoho se toho o ní povídalo, dokonce víc, než o Ygremovi a jeho družině. O něm zatím letěla krajem pouze jedna zpráva: „Ygrem Rapstlin vyvedl svoji družinu ze spárů pekla a vrátil se tak na tento svět. Legendy se vrací!“ Nikdo však nedokázal odhadnout, co to pro současný svět vlastně znamená. Budoucnost byla nejasná. Havran s Hexenem spali opření o své truhly, HaRe HArE pomalu dojídal bramborové placičky s malinovou marmeládou a Marwin se vydal do tmy stopovat jednoho z místních našňořených mladíků. Byl to večer jako každý jiný. Erion zasmušile seděla v přítmí nálevny a pokoušela se proniknout do mysli mladé lupičky. Dnes se jí to však vůbec nedařilo. Hody kostkou byly jako vždy báječné, ale nešlo to. Jasně cítila, že mysl mladé dívky je zcela pohlcena nějakou činností, leč nedokázala se k ní probojovat. Komunikační náhrdelník byl pryč a Erion si byla jista, že ho má Freya nebo Amálka. Oba si byli svým postojem k okolním předmětům velice podobní. Navíc jí někdo zcizil klíč od pokoje, takže pokud nechtěla zůstat na noc v nálevně, kde se stoly a lavice pomalu hroutily v prach pod podrážkami Ygrema a Lugora, musela přijmout nabídku čaroděje HaRe HArE. Ani Marwina nebylo lehké ovládnout, navíc tu hrozilo, že on ovládne ji. Byla to podivná družina, s níž se dnes setkali. Bylo z ní cítit jakési pradávno a vyvěrala z ní mocná energie pevné vůle a bratrství.

Když se blížil čas, kdy noc připustí, že by mohla předat vládu novému dni, vykolébali se na dvorek dva mohutní válečníci. Kolébali se v bocích jako za vichřice a společně slastně močili do hnoje.

„Je to dobrá noc.“ Pochvaloval si Lugor.

„A čeká nás nekonečno dobrodružství.“ Přitakával Ygrem a šermoval rukama, aby udržel rovnováhu nad přibližujícím se povrchem hnojiště.

Svět je plný dobrodružného nekonečna.